

## **Prelāta vēstule (marts 2010)**

Šajās Gavēņa nedēļās  
monsinjors Ečevarija mudina  
mūs „censties katru dienu  
vērsties pie Dieva ar kādu  
konkrētu mūsu dzīves  
jautājumu”.

27.11.2010

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā  
manas meitas un manus dēlus!

Šogad savā Gavēņa vēstījumā pāvests  
iztīrā plašo taisnīguma tēmu.  
Atsaucoties uz šā tikuma klasisko

definīciju - *atdot katram to, kas tam pienākas* – Benedikts XVI paskaidro, ka „to, kas cilvēkam ir nepieciešams, ar likumu vien nevar pilnībā nodrošināt. Lai cilvēks baudītu patiešām pilnvērtīgu dzīvi, viņam vajadzīgs kaut kas vairāk, vajadzīgs kaut kas daudz dziļāks, ko viņš var saņemt tikai kā dāvanu. Varētu sacīt, ka cilvēks dzīvo no tās mīlestības, ko vienīgi Dievs var sniegt tam, ko ir radījis pēc sava attēla un līdzības”.

[1]

*Atdot katram to, kas tam pienākas*, cilvēcisko attiecību jomā ir neatņemams priekšnoteikums, lai attīstītos taisnīga un patiesa cilvēku sabiedrība; un šajā sakarā katram ir jācenšas izpildīt savus pienākumus pret citiem, cik vien labi iespējams, vai tie būtu individuāli, vai plašākā lokā, pie kura mēs piederam, – ģimenē, firmā, pilsoniskā sabiedrībā. Taču ar to mēs vēl nevaram apmierināties. Svētais Hosemarija

deva padomu: „Praktizē taisnīgumu un pārsniedz to ar tuvākmīlestības žēlastību”. [2]

Godīgums un taisnīgums, izpildot pienākumus pret tuvākajiem, veido pamatu patiesi sakārtotai pilsoņu sabiedrībai, kaut arī ar to vien nepietiek. Mūsu Kungs bija norūpējies, lai dziedinātu slimos, lai pabarotu tos, kas cieš badu, utt., bet Viņš rūpējās arī un galvenokārt par to, lai remdētu garīgo izsalkumu – zināšanu trūkumu Dieva lietās, grēka slimību... Jo, kā raksta sv. Augustīns, ja „taisnīgums ir tikums, kas atdod katram to, kas tam pienākas (...), tad cilvēka taisnīgums nav tas, kas cilvēkus šķir no patiesā Dieva”. [3]

Tāpēc mūsu Tēvs neatlaidīgi apgalvoja: „Esiet pārliecināti, ka tikai ar taisnīgumu vien cilvēces lielās problēmas jūs nekad nevarēsiet atrisināt. Nebrīnieties, ja cilvēki, kas pazīst vien sausu taisnīgumu, jūtas

ievainoti, jo cilvēka, kas ir Dieva bērns, cieņa prasa daudz vairāk. Mīlestībai viss ir jāpiepilda no iekšienes un jāpavada no ārienes, tad tā visu dara maigu un dievišķu. „Dievs ir Mīlestība”(1 Jņ 4, 16). Visas mūsu rīcības virzītājspēkam vienmēr ir jābūt Dieva Mīlestībai, tad mums kļūs vieglāk mīlēt savu tuvāko un katra zemes mīlestība būs tīrāka un cēlāka.” [4]

Šie apsvērumi Gavēņa laika sākumā mums palīdz arī atsaukties aicinājumam uz atgriešanos, uz ko mūs aicina šo nedēļu liturģija, kas ir sagatavošanās Lieldienām. Lai efektīvi līdzdarbotos taisnīgākas sabiedriskās iekārtas veidošanā, mums, pirmkārt, jārada kārtība mūsu pašu sirdīs.

Kad mūsu Kungs izteica pārmetumus farizejiem attiecībā par „tīriem” un „netīriem” ēdieniem, Viņš brīdināja, ka *nekas cilvēku nevar sagānīt, kas no*

*ārienes viņā ieiet, bet kas no cilvēka iziet, tas ir, kas cilvēku apgāna. [5]*  
Patiesi, cilvēka sirds, kas ir iedzimtā grēka un cilvēka paša grēku ievainota, ir lielākais ļaunuma avots; bet tajā pašā laikā cilvēka sirds, kas caur žēlastību dziedināta un pacelta, ir vislielāko labumu un dārgumu avots.

Iedzimtais grēks bija cēlonis, kas pirmatnējā sabiedrībā sagrava sākotnējo cilvēku iekšējo vienotību ar Dievu un citam ar citu. Personīgie grēki šo pārrāvumu padziļina vēl vairāk līdz pat pilnīgai atšķirtībai. Tas atklājas daudzos individuālās un sabiedriskās dzīves aspektos. Kaut gan cilvēks pēc dabas ir atvērts attiecībā pret citiem, „viņš jūt sevī dīvainu smaguma spēku, kas liek viņam noslēgties sevī, nostādīt sevi virs un pret pārējiem: tas ir egoisms, pirmgrēka sekas. Ādams un Ieva, Sātana melu pavedināti, pretēji dievišķajai pavēlei nobaudīdami

noslēpumaino augli, paļaušanās uz Mīlestību loģiku aizvieto ar neuzticības un sāncensības loģiku; saņemšanas, uzticīgas gaidīšanas no Otra loģikas vietā - bailīgas sagrābšanas un rīcības pēc paša prāta loģiku (sal. Rad 3,1-6), beigās iegūstot nemiera un nedrošības sajūtu. Kā lai cilvēks spēj atbrīvoties no šiem egoistiskiem spaidiem un atvērties mīlestībai? [6]

Šis jautājums izsaka katra cilvēka visdziļākās ilgas, jo tāpēc, ka viņi ir mīlestības un mīlestībai radīti, visi vīrieši un sievietes, neatkarīgi no tā, ka dažreiz viņi to slēpj, tiecas pēc tā, lai viņu sirdis pildītos ar tīru un lielu mīlestību, kas nozīmē dāvēt sevi Dievam un vēlmi dāvēt Dievu citiem, tā, ka nepaliek vietas nesakārtotai patmīlībai. Taču tas ir iespējams tikai ar Dieva žēlastības palīdzību, kas dziedina, stiprina un paceļ mūsu dvēseli, ar žēlastību, kas mums bagātīgi tiek dāvāta, jo īpaši

## Gandarīšanas Sakramentā un Euharistijā.

Atmodināsim tātad šajā Gavēņa laikā vēlēšanos pēc garīgas atjaunotnes: labāk sagatavosimies, lai pienācīgi bieži izsūdzētu grēkus, un katru dienu rūpīgi sagatavosim mūsu dvēseles Kunga pieņemšanai Euharistijā. Bez tam darīsim visu iespējamo, lai cilvēki, ar kuriem mēs esam kopā ikdienā, ietu šo pašu ceļu.

Vai mēs jau esam konkretizējuši mūsu Gavēņa apņemšanās, ko Baznīca iesaka šīm nedēļām? Pastiprināti meklēt attiecības ar mūsu Kungu un Vissvētāko Jaunavu, dzīvot cildenākā grēku nožēlas garā, spraust sev konkrētus mērķus, kā palīdzēt tuvākajam, arī apustulātā un jo sevišķi tajā – tas varētu būt ceļš, lai mūsu dvēseles labi sagatavotos Lieldienu svētku garīgo augļu saņemšanai.

Šajā ceļā liela nozīme ir mūsu centieniem no dienas dienā vērsties pie Dieva ar konkrētiem mūsu dzīves jautājumiem. Šīs pakāpeniskās pārmaiņas, kas varbūt attiecas uz mazām lietām, tomēr var būt ar tik izšķirīgu nozīmi attiecībā uz mūsu svētdarīšanu, it kā runa būtu par lieliem jautājumiem. Dievs dedzīgi vēlas, lai šīs pārmaiņas mūsos notiktu, bet Viņam ir nepieciešama mūsu personiskā līdzdarbošanās. Pārdomāsim šos sv. Augustīna vārdus: „Dievs, kas tevi rada bez tevis, neizglābs tevi bez tevis.” [7]

Ar Svētā Gara pamudinājumiem šie nelielie ikdienišķie panākumi dod mums spēku plaši atvērt mūsu Es durvis, lai Dieva žēlastība to attīrītu un iedegtu tajā mīlestību uz Dievu un tuvāko. Tāpēc, kā rakstīja svētais Hosemarija, „mums šajā Gavēņa laikā jāredz kas vairāk kā vienīgi noteikts laikposms, kas regulāri atkārtojas liturģiskajā gadā. Šis laiks



ir unikāls: dievišķā palīdzība, kas jāpieņem. Kungs iet mums līdzās un cer no mums sagaidīt – šeit un tagad -, ka mēs ievērojami mainīsimies.” [8]

Apdomāsim, ka Svētajos Rakstos vārdam „taisnīgums” ir dziļa nozīme, it sevišķi tad, kad tiek runāts par Dievu. Tādā gadījumā tas, pirmkārt, nozīmē dievišķo svētumu, ko Dievs par velti vēlas mums darīt zināmu caur ticību Jēzum Kristum, kā to māca sv. Pāvils vēstulē romiešiem. *Jo tur nav nekādas starpības; jo visi ir grēkojuši, un visiem trūkst dievišķās godības. Bet Dievs Savā žēlastībā tos taisno bez nopelna, sagādājis tiem pestīšanu Jēzū Kristū. Viņu Dievs tiem, kas tic, nolīcis par grēka izpircēju Viņa asinīs, tā parādīdams Savu taisnību.* [9]

Tikai ciešā vienotībā ar Jēzu caur ticību un sakramentiem par savu mēs padarām šo svētumu, kuru Viņš

mums ir ieguvis ar Savu nāvi par mūsu grēkiem pie Krusta un ar Savu Augšāmcelšanos mūsu attaisnošanai. „Patiesībā šādi izpaužas dievišķais taisnīgums, būtiski atšķirīgs no cilvēciskā. Dievs savā Dēlā par mums ir samaksājis izpirkuma maksu, patiešām ārkārtīgi lielu maksu. Krusta taisnīguma priekšā cilvēks var sacelties, jo tas atklāj, ka cilvēks nav pašpietiekama būtne, bet gan, lai būtu pašam par sevi, tam ir vajadzīgs Otrs. Atgriezties pie Kristus, ticēt Evaņģēlijam būtībā nozīmē šo: iziet no pašpietiekamības ilūzijas, lai atklātu un pieņemtu paša vajadzību - vajadzību pēc citiem un pēc Dieva, pēc Viņa piedošanas un draudzības.” [10]

Cik labi šajā kontekstā ir saprotama mūsu Tēva pastāvīgā neatlaidīgā prasība, pirmkārt, jau ar savu piemēru, lai mēs mūsu dzīvē ik dienas spēlētu „pazudušā dēla” lomu! Šai mācībai ik mirkli ir jābūt

mūsu acu priekšā, bet jo sevišķi turpmākajās nedēļās. „Zināmā veidā cilvēka dzīve ir pastāvīga atgriešanās mūsu Tēva mājās. Atgriešanās caur nožēlu, šī sirds atgriešanās, kas sevī ietver vēlēšanos mūs mainīt, stingru apņemšanos uzlabot mūsu dzīvi un kas tāpēc izpaužas arī ar upuriem un pašatdevi. Tēva mājās mēs atgriežamies caur Izlīgšanas Sakramentu, kurā mēs, atzīstoties mūsu grēkos, tuvināmies Kristum un tā kļūstam par Viņa brāļiem, par Dieva ģimenes locekļiem.

Dievs mūs gaida, kā tēvs līdzībā, ar izplestām rokām, kaut gan mēs neesam to pelnījuši. Mūsu vainai nav nozīmes. Kā notikumā ar pazudušo dēlu, svarīgi ir tikai, ka mēs atveram savu sirdi, ilgojamies pēc Tēva mājām, ka sajūsmināmies un priecājamies par Dieva dāvanām, kuru dēļ mēs varam saukties par Dieva bērniem un tādi patiešām esam, neskatoties uz to, ka atbilde uz

žēlastībām no mūsu puses nemaz tik liela nav.” [11]

Šo ceļu mums būs vieglāk iet un nenogurt, ja paliksim ciešā Marijas, mūsu Mātes, un Jāzepa, viņas šķīstā Līgavaiņa, tuvumā. Šajā Marijas gadā, ko esam uzsākuši Darbā, vērsīsimies pie viņas uzticības pilni, lai svētā Patriarha svētkos atjaunotu mūsu veltīšanos Darbam. Mani no jauna ir aizkustinājuši sekojoši svētā Hosemarijas vārdi, kurus mums vajadzētu dziļi pārdomāt. Runādams par Opus Dei apustuliskā darba uzsākšanu ar sievietēm, viņš savām meitām sacīja: „Es tiku domājis, ka Opus Dei būs tikai vīrieši. Nav tā, ka man būtu kas pret sievietēm (...), bet pirms 1930.gada 14.februāra es neko nezināju par jūsu eksistenci Opus Dei ietvaros; kaut gan manā sirdī vienmēr pulsēja dedzīga vēlēšanās it visā izpildīt Dieva gribu.” [12] Manas meitas un mani dēli, vai mēs cenšamies vienmēr uzturēt šo

gata vību – dedzīgu vēlēšanos izpildīt Dieva gribu? Vai mēs saprotam, ka tikai šī vēlme piepilda mūsu izturēšanos ar jēgu, dara mūs par kristīgām sievietēm vai kristīgiem vīriešiem?

Pagājušā mēnesī, atsaucoties uz arhidiecēzes arhibīskapa ielūgumu priesterības gada ietvaros, es biju neilgā braucienā uz Valensiju un uz Palma de Maljorku Baleāru salās, kur Prelatūras apustuliskais darbs ir stipri pieaudzis. Abās vietās es atkal dzīvi sajutu, cik ļoti cilvēkiem ir vajadzīgs Dievs. Un man bija iespēja redzēt, ar kādu pateicību viņi uzņem Opus Dei garu, kas viņiem atvieglo ikdienas darbos meklēt un sastapt Svēto Trīsvienību. Kā vienmēr, kad dodos šādos ceļojumos, es balstījos uz jūsu visu lūgšanām. Turpiniet pavadīt mani vienmēr!

23.martā būs atkal mūsu mīlā dona Alvaro nāves gadadiena. Par

piemiņu tam, ka viņš mūs aizvien no jauna rosināja meklēt patvērumu pie Marijas, es jums ierosinu privāti lūgt viņas aizbildniecību, lai šī Marijas gada žēlastības iespiestos dziļi jūsu dvēselēs.

Mēneša beigās, 28.martā, mēs pieminēsim kārtējo gadadienu mūsu Tēva ordinācijai par priesteri. Lūgsim ar viņa starpniecību par Pāvestu un viņa līdzstrādniekiem, par visiem bīskapiem, par priesteriem visā pasaulē, par paaicinājumiem uz priesterību un klosterdzīvi, par visas Dieva tautas, kas atpirkta par Jēzus Kristus asiņu cenu, svētumu. [13]

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2010. gada 1. martā.

[1] Benedikts XVI, Vēstījums  
2010.gada Lielajam Gavēnim,  
30.10.2009

[2] Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet  
garām*, Nr. 77

[3] Sv. Augustīns, *Dieva pilsēta*, XIX,  
21

[4] Sv. Hosemarija, *Dieva draugi*, Nr.  
172

[5] Mk 7, 15

[6] Benedikts XVI, Vēstījums  
2010.gada Lielajam Gavēnim,  
30.10.2009

[7] Sv. Augustīns, *Sprediķis*, 169, 13  
(PL 38, 923)

[8] Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet  
garām*, Nr. 59

[9] Rom 3, 22-25

[10] Benedikts XVI, Vēstījums  
2010.gada Lielajam Gavēnim,  
30.10.2009

[11] Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet  
garām*, Nr. 64

[12] Sv. Hosemarija, Piezīmes no  
ģimeņu tikšanās, 11.7.1974

[13] Sal. 1 Kor 6, 20; 7, 23

.....

pdf | document generated  
automatically from [https://opusdei.org/  
lv-lv/article/prelata-vestule-marts-2010/](https://opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-marts-2010/)  
(28.02.2026)